

ikke ringe Livul om Nytten af det Forslag, som saa vilde blive tilbage.

Sage: Betænkningen har jo meget udførlig fremstillet Udvalgets Opfattelse af det foreliggende Lovforslag, og Mindretallet har ligeledes saa udførligt, som det har været det muligt, udviklet sit Standpunkt, hvad Forholdet mellem Sparekasser og Banker angaar. Der er, som den ærede Ordfører nævnte, kun to væsentlige Uoverensstemmelser mellem Udvalgets Medlemmer, og den ene skal jeg overlade til det ærede Medlem for Nal. borg Amts 1ste Valgkreds (Suel) at motivere, nemlig Forslaget om ikke at ansætte en fast Sparekassensinspektør, men derimod at stille et noget større Besøb til Raadighed for Indenrigsministeren. Forslaget er jo begrundet deri, at man har ment, at det ikke var nødvendigt at ansætte en pensionsberettiget Embedsmand, og for mit Vedkommende er det navnlig motiveret derved, at jeg tror, at man bør give en noget større Gage end en almindelig Kontorchefs Gage. Vil man nemlig have en finansiell Kapacitet, ellers om ikke en Kapacitet saa dog er Mand med gode Gøner paa dette Omraade — og det er nødvendigt — vil man efter min Opfattelse vanskeligt kunne faae ham for en Kontorchefs Gage. Smidertid lægger jeg ikke saa overdreven Vægt derpaa, og jeg indrømmer navnlig, at Konsekvensen, saaledes som det er fremstillet i Betænkningen, er mig saameget imod; at jeg ikke er i Livul om, at hvis Punkt 7 virkelig skulde være en Følge af Punkt 6, hvilket jeg ikke ubetinget kan indrømme, navnlig hvis det bliver noget omredigeret, vilde jeg hellere frasælde begge Forslagene. Jeg kommer nu til det, der er Hovedspørgsmaalet for mig, nemlig Sparekassernes Forhold til Bankerne, og jeg vil der begynde med den Bemærkning, at Udvalget jo i det Sele taget har stillet sig paa det Standpunkt, ikke at røre mere end høist nødvendigt ved det Bestaaende. Det har strøget den Bestemmelse, som baade den høie Regjering og Landssthinget havde indsat til Sikkerhed for Spareerne ved at kunne gribe ind og give Regler for Sparekassernes Administration og Disposition over deres Midler. Denne Bestemmelse har man som sagt strøget, og man har lagt Vægten paa Sparekassensinspektøren, der kan gribe ind, hvis Sparekassen bestyres lettsindig, saa snart der faktisk viser sig at være Underbalance eller Insolvens. Det er efter min Opfattelse et meget humant Standpunkt at stille sig paa, og jeg vilde ligesom den ærede Ordfører meget beklage, hvis man gik videre og indskrænkede det endnu mere, thi saa vilde der ikke blive meget tilbage af Loven. Men man har ikke stillet sig paa samme Maade ligeoverfor de bestaaende Instituter, som drive Sparekasservirksomhed, uden egentlig at være Sparekasser, nemlig Bankerne, og selv om man engang i

Liden skulde komme til den Anstuelse, at de to Arter af Virksomhed burde holdes helt ude fra hinanden, ser jeg ikke, at der nu for Liden, da det gjælder om at gaa frem med smaa, men sikker Skridt, er Anledning til at forsøge paa at udelukke Bankvirksomheden fra de Sparekassemidler, som de for en stor Del have levet af. Det kan ikke nytte at sige: Vi ere saa humane blot at forbyde de fremtidige Banker det, men vi lade de nuværende staa, thi det er af den Slags Humanitetsbestemmelser, der ikke have Stort at sige, det vil kun medføre Ulemper, idet det vil skabe et Monopol for de nu bestaaende. I Principet griber jo Reglen ikke ind og søger at forhindre Sparekasserne i deres Dispositionsfrihed; men den rører ved de Banker, som maa leve af Sparekassensindstøb i de smaa Byer i Provindserne — i Kjøbenhavn er det ligegyldigt — og benytte Lovgivningens Begunstigelser til at sige deres Næring af de Sparekassemidler, og derved gjør man i Virkeligheden et Brud paa det Princip, man har stillet sig, ikke at røre mere end høist nødvendig ved det Bestaaende, thi det er jo det Bestaaende, at Banker og fremtidige Banker have Lov til at drive Sparekasservirksomhed. Jeg skal blot fremhæve, at, naar Provindsbankerne have en Sparekasskapital af 26 Mill. Kr. — jeg har først angivet det til 29 Mill. i Betænkningen, fordi jeg kun havde private Efterretninger i saa Henseende, men nu er „Danmarks Statistik“ Nr. 8 udkommen, og deraf ser man, at endel af disse Midler ikke ere Sparekassemidler, saa der bliver omtrent kun 26 Mill. tilbage — saa viser det sig, at disse smaa Banker virkelig for en stor Del have maattet ty til Sparekassemidler. Det forekommer mig, at Enhver, der har levet noget i Verden og set sig lidt om, maa have en Fornemmelse i saa Henseende, idet det maa være ham klart, at det maa være saare vanskeligt for en Bank i en Provindsby at have de Penge disponible til at lette Omsætningen med, som ere nødvendige, naar den ikke vil ty til at modtage disse Sparekassensindstøb, og jeg kan ikke se, at der skulde være nogen virkelig Fare ved at betro en saadan Bank disse Sparekassemidler. Der er flet Ulykker, men der er jo ogsaa mange Sparekasser, — det er jo det, der har givet Anledning til denne Lov — der langtfra ere styrede saaledes, som de skulde være styrede. Naar man henviser til den Bank, der er falleret, nemlig Fyns Folkebank, tror jeg, at man maa erindre, at det var en Bank, der egentlig var stiftet som Sparekasse, og ved denne som ved andre Banker, der have lidt Uheld, har der ikke været fordrert nogensomhelst Aktiekapital. Bort Vædringsforslag gaar nu netop ud paa at sikre Spareerne derved, at ingen Bank for Fremtiden maa modtage Sparekassensindstøb, naar den ikke har en Aktiekapital, der i Forening med Reservesonden udgjør mindst 25 pCt. af dens samtlige Gjældsposter, og deraf følger, at, naar dette